

Csontos Márta

Félig élt élet

A csatában neked nem kell ellenfél,
fegyvered is ártalmatlan; virtuális,
a letett lapot vissza nem veheted,
minden szócsavarásod banális.

Visszafordulsz még elindulás előtt,
csak épphogy bepillantasz a világegyetembe,
közben ott lopakodik mögötted az öregség,
lelépett Érosz is; faltól falig rekettye.

Félúton kilépsz a neked szánt félidőből,
csak félig rágod meg az ételt,
félig élt életed naponta imákba rejtet,
s szenvedélyed is a felénél ér véget.

Válasz nélkül

Miért nem mennek kirándulni fák,
miért nem indul el soha az ég,
miért állnak oly kitartóan a hegyek,
s miért nem ragaszkodnak az ághoz a levelek?

Miért ültetett homokba a Mester,
miért nincsen végleges helyem,
miért adtak kezembe vándorbotot,
ha nem láthatom a várandós holnapot?

Miért tűrik a lombok a fejszecsapást,
miért nem véreznek a levágott virágfejek,
testem melegét miért nem őrzi ruhám,
s miért ez utolsó versem címe: Soha már?

A Csend miért nem válaszol nekem,
s miért gondolom, hogy az idő a valóság,
az emlék miért nem lehet nekem zöldellő fű,
létem minden perce miért csak jelen idejű?

Metamorfózis

*...bozótot teremtesz magad köré.
vele fekete éjt, hol fehérek
inged is rebegő selyemlédre. (Nagy László)*

A rózsalonc is levetkezett így ősz kezdetén,
s beállt a sorba, hol a tündező levelek lassú
pergésében maga is ott hagyta mindenét, s félénk
mezítelenséggel nézte, mikor dob rá kopott
madártollakból kabátot a szél, melyben végig-
dideregheti a fénytelen telet, s türelmesen
megvárja, mikor húzhatja szét az árnyékok függönyét,
hogy egy új, kedvező szereposztásban a jelmez-
kölcsonzóból megkaphassa azt a rózsaszín maszkot,
ami ünnepi pompát kölcsönöz neki, s nem veszi
észre a díszes maskarában, hogy ott áll a lomkamra
ajtájában a végső selejtezés előtt, mert élvezzi,
hogy immár sokadszor, megszületett a felforrósodott
napok ölében.

Én is megmártózni akartam a júliusi nap erejében,
de tudtam, hogy ismét és megállíthatatlanul
színeimbe bújnak a mennyei réseken átlépő végtelen szürkeség.

Sor eleji refrén

Azt mondtad, nem tanultam
múltbéli tapasztalataimból, nem
vagyok képes a változásra, csak átfestem
az önámítás céljára hagyott vágyképeket.

Azt mondtad, már nem jó, ha
térden felül van rajtam a szoknya,
s ha kacér folyondárként kúszok a fénybe,
homlokomról leolvasztom a keresztet.

Azt mondtad, te mindig papucs voltál,
de cipőt az enyémelek között kerestél.
bakancsodból nem köp égre a gyertyaláng,

angyaltrombitádba belefúj a szél, már
te sem hallod, ha a harangot félrevered.

Azt mondtad, nálad minden rendben van,
benned mindig temetetlen volt a készenlét.
Tündéerkertedben előre csomagolt gyógyteák
várnak, poharadban illatok főzete kering.

Kezedben a Szent Könyv varázsával mormolod
az ígét, s míg gyűjtöd feljebbvalódtól a jó pontokat,
a pokol kapuján is átszóród a betűket.

Simonfy József

jobb lettem-e

mennyi mennyi
rossz van állandóan
írtam jobb lettem-e

öregebb vagyok
az apámnál fejemen
kalapja szememen

még csak bele se
rokkantam éveim
számát se tudom már

szemüvege sétapálcája
kezembe hogy lehetnék
a gyermeke

csak tudnám

csak szép
dolgok jutnak
eszembe tejet
töltök a gilisztának
lótetű szájáról letörlöm
a szomorúságot
szarvasbogár páncélját

olajozom ahogy kisasszonyok
szemöldöküket
jó ez a nap
kedvemre való
csak tudnám mitől
inzulint a cukorbeteg
naponta szedném

idegen

kivilágítom
magam mint
halottak napján
a temetőt

napjaim be
nem látható
napraforgótábla
mennyi arc

az évek hosszú
során
most úgy vágok
át mint egy idegen